

Antivirus: JAK NAHOŘE, TAK DOLE - jinej způsob chápání světa

- CZ24 News | 3. dubna 2023

“To, co je dole, je jako to, co je nahoře a to, co je nahoře, je jako to, co je dole.”

Ačkoliv většina lidí za celej svůj život nepochopí, co se touhle “mysteriózní” větou myslí (pokud se k ní vůbec někdy dostanou), tahle teze ve skutečnosti popisuje jeden z nejzákladnějších principů veškerý existence a umožňuje nám nahlídnout pod povrch věcí a chápat hlubší souvislosti.

V minulým článku jsem mluvil o *logickém* myšlení. Tohle pojednání bude takovej protipól, kterej se bude zabývat *analogickým* myšlením a jiným způsobem poznávání a chápání světa. Ani jedno není lepší než to druhý – **každý má jinej účel a svoje místo a navzájem se doplňují.**

Úvodní citát je hlavní částí první teze Smaragdový desky, krátkýho hermetickýho textu, za jehož autora se považuje Hermes Trismegistos. Celej text je velmi stručným shrnutím univerzálních principů, který jsou klíčem k chápání vesmíru a jeho řádu.

Pro obyčejnýho člověka je to podivnej, nic neříkající text, kterej mu nedává valnej smysl. Netuší, o čem se tam mluví, a bez podrobnýho výkladu to pro něj nemá hodnotu. Význam je na první pohled evidentní jen někomu, kdo už má dostatečný znalosti a chápání vesmíru.

Tenhle rozdíl mimochodem demonstruje, proč před nevědomým zůstává mnohé skryto, ač to má přímo před očima. Vědění se musí získávat krok za krokem a pokročilýmu vědění musí předcházet základní vědění. Zkratky neexistují. Nikdo nezíská hluboký pochopení čehokoliv snadno a rychle. Kdo žije pasivně a nevyvíjí žádný úsilí, tomu vědomosti do hlavy nenaskáčí, i kdyby jima byl obklopen ze všech stran.

Jeskynním pralidem by se možná hodila mikrovlnná trouba, ale i kdyby jim ji někdo dal a opodál měli funkční elektrickou zásuvku, byla by jim k ničemu, protože bez instrukcí někoho “z budoucnosti” by pravděpodobně nikdy nepřišli na to, k čemu to je a jak se to používá.

Stejně tak chápání tajemství vesmíru a smyslu života bude úplně mimo dosah někoho, kdo například ustrnul na úrovni materialismu, tak dlouho, dokud se z té úrovně nedostane někam dál. Sami jste pravděpodobně někdy zažili situaci, kdy jste v davu zombíků snadno identifikovali pokročilejšího člověka, protože řekl něco, co jste okamžitě zachytili a uviděli v tom nějaký hlubší pochopení, ačkoliv těm okolním zombíkům význam jeho slov naprosto unikl a nevěnovali jim pozornost.

Mikro / makro

První teze desky, často zkracovaná jako “jak nahoře, tak dole”, se týká analogie mezi mikrokosmem (člověkem) a makrokosmem (vesmírem), částí a celkem, duchovní sférou a fyzickým světem, a tak bysme mohli pokračovat donekonečna. Místo “nahoře” a “dole” by tam klidně mohlo bejt “uvnitř” a “venku”, nebo “malý” a “velký”, a význam by se nezměnil, protože o tom *všem* to je.

Každej se už v dětství obeznámil s tou podivuhodnou “náhodou”, že systém miniaturních atomů a molekul je velmi podobnej systému ohromnejch hvězdnejch soustav a galaxií. Elektrony obíhají kolem jádra atomu podobně jako planety obíhají kolem hvězd. Každěj takovej relativně samostatnej systém je pak částí většího celku, kde se ten vzorec opakuje. Jak daleko to pokračuje na obě strany,

tak úplně nevíme, protože jsme omezeni tím, jak dobrý máme mikroskopy a makroskopy (dalekohledy).

Když začneme u atomů, tak ty tvoří molekuly, molekuly tvoří nějaký větší látky a struktury, a z těch se například v lidském těle skládají všechny tkáně. Ty pak tvoří svoje vlastní systémy, který mají nějakou obdobu jádra a něčeho, co kolem něj "obíhá". Srdce je jádrem krevního oběhu. Je centrem, který řídí oběh krve po celém těle. Mozek je centrem nervové soustavy a impulsy vychází z mozku ven do celého těla a zároveň se ze všech konců nervové soustavy sbíhají do mozku.

Zároveň všechny tyto systémy navzájem spolupracují a operují **v harmonii**, aby mohl člověk fungovat jako celek. Nefunguje-li jedna část, ovlivňuje to negativně i fungování celku. Což je jeden ze zásadních poznatků – **aby dobře fungoval celek, jednotlivé části musí být v harmonii**. Jinak je jen otázkou času, než to přestane fungovat všechno.

Člověk je pak součástí většího celku – rodiny. Jejím jádrem je životodárný slunce-otec a jeho protipól měsíc-matka, kolem nichž se točí život jejich dětí. Opět tu "menší" jednotky obíhají kolem "silnějšího" jádra. Rodina je pak součástí nějaký větší komunity, kterou taky někdo řídí – ideálně ti nejzkušenější a nejmoudřejší, aby bylo jádro silné a všechno fungovalo. Všichni ostatní mají svoje role a podílí se na funkčnosti celku.

O úroveň výš máme vesnici nebo město, který má taky nějaký centrum, který řídí dění ve sféře svojí působnosti. Lidé chodí do centra města vyřídit různé věci, ale zároveň se z města vzdalují za získáním různých zkušeností, a pak se zase vrací a ty zkušenosti vrací do toho města, který ty zkušenosti hromadí a roste fyzicky i "duševně". Což je podobný jako nervová soustava člověka, v níž signály po neuronech běhají ven z mozku na všechny strany a zase zpátky, což mozek neustále obohacuje, a ten se díky tomu vyvíjí.

Když město neřídí ti nejmoudřejší, ale naopak nějakí patologičtí jedinci, věci nefungují správně a ve městě všechno pomalu degeneruje, podobně jako když je na mozku nádor a degeneruje mozek. Stejně jako degenerace mozku postupně znemožní správnou funkčnost i ostatních částí těla, tak nefunkčnost vedení města poškodí život ostatních lidí v něm.

Město je pak součástí větších celků, jako jsou okresy, kraje, a celá země. V rámci těch větších celků opět existuje nějaká kooperace, protože každý město produkuje trochu jiné věci, který ale využívají i ty ostatní města, stejně jako různé orgány v těle mají různé funkce, ale navzájem se doplňují a zajišťují správné fungování celého systému. Tak jako mozek vysílá elektrické impulzy do celého těla a plíce dodávají kyslík celému tělu, tak některá města dodávají elektřinu nebo různé suroviny celé zemi.

Země (stát) je potom větší jednotka, která je relativně autonomní, ale opět součástí většího celku – celého lidstva na planetě. Tak jako spolupracují města, aby fungovala země, jako spolupracují rodiny, aby fungovala komunita, a jako spolupracují jednotlivé orgány, aby fungovalo celé tělo, tak spolupracují země, aby fungoval celý svět.

Když orgány nespolečně spolupracují, nefunguje tělo, když nespolečně spolupracují rodiny, nefunguje komunita, a když nespolečně spolupracují jednotlivé země, zažívá problémy celý svět, což dnes vidíme velmi zřetelně. Z každé disharmonie na jakékoli úrovni vznikají problémy, který ohrožují celý systém.

Pokud se v těle objeví parazit, může časem zničit celé tělo, když nebude včas odstraněn. Pokud se objeví paraziti v řízení světa, můžou zničit celý svět, když je nikdo neodstraní.

Ale ani planeta není konec tohoto řetězce a je zase součástí ještě většího celku, v našem případě sluneční soustavy. Podle pravidla "jak nahoře, tak dole" se dá předpokládat, že tady platí stejný

principy, jaký vidíme na všech nám známejších úrovních. Když bude jedna planeta v systému v disharmonii a nebude fungovat, jak má, dají se čekat problémy v celém systému. (Jak dopadají planety, který jejich obyvatelstvo vychýlí z rovnováhy, můžete vidět mezi Marsem a Jupiterem.)

A ani sluneční soustava není všeobsahující a je jen součástí ještě většího celku, a ten je součástí většího, a tak dál. Vidíme teda, že každé větší systém je odrazem jeho menších částí a naopak, a že pozorováním jedné úrovně zjistíme něco i o těch ostatních. Takhle jsme mimo jiné objevili princip rovnováhy a harmonie, která je potřebná, aby jakýkoliv systém fungoval.

Rovnováha

Na všech úrovních vidíme stejný vzorec, jedním z nichž je rovnováha protichůdných sil, a vidíme taky, co se stane, když je narušená. V našem světě existuje všechno na nějaké škále mezi dvěma opačnými extrémy a u všeho je vidět nějaká variace. Malý/velký, dlouhý/krátký, studený/horký, rychlý/pomalý, silný/slabý, atd. Na každé tej škále vidíme nějaký funkční operační rozmezí, který odpovídá danému prostředí.

Například velikosti zvířat na Zemi se pohybují v rozmezí od nějakých blech ke slonům na souši a velrybám ve vodě. Tady vidíme nějaký hranice, který evidentně není radno překračovat. S každým posunem k jednomu extrému vznikají nějaké výhody a nevýhody. V určitém bodě jsou ty nevýhody ale tak devastující, že takový systém nedokáže přežít a ty výhody to nedokážou vykompenzovat.

Slon je silnější, má málo nepřátel a dosáhne vysoko, ale zároveň potřebuje hodně paliva, aby se to ohromné tělo udrželo v chodu a je pomalejší a těžší. Je to snad jediný čtyřnohý zvíře, který nedokáže vyskočit, protože je na samém okraji možností, pokud jde o velikost v tomhle prostředí. Kdyby měl být ještě větší, gravitace by se stala tak velkým problémem, že by bylo extrémně těžké přežít. Velryba je větší, protože je v jiném prostředí, který zmírňuje negativní aspekty gravitace.

Stejně tak existuje limit třeba pro rychlost zvířat, jako je gepard. S narůstající rychlostí, ačkoliv je očividně užitečná, narůstají jiné problémy, jako odpor vzduchu nebo větší šance srážky s nějakou překážkou, ale hlavně ta rychlost vyžaduje ohromné množství energie, což vidíme na tom, že ty nejrychlejší šelmy tu vysokou rychlost udrží jen pár vteřin, zatímco kůň dokáže klusat celý den.

Pro každou vlastnost a prostředí existuje nějaký rozumný rozmezí, ve kterém by se ta vlastnost měla pohybovat, a pokoušet se tu vlastnost vyháňet do extrému kvůli nějaké výhodě bude mít za následek nárůst nějaký s tím spojený nevýhody, která povede k destrukci. Což je lekce, kterou se měli "vládci" světa už dávno naučit, ale evidentně jsou natvrdlí, za což všichni platíme.

Vyháněním čehokoliv do extrémů vzniká nerovnováha, chaos, a nakonec zánik. To je pravidlo, který vidíme všude, kam dohlédneme, a bylo by dobré si uvědomit, že to pravidlo bude nejspíš fungovat i na úrovních, na který nedohlédneme. Lekce o rovnováze je dost základní a očividná, ale lidstvo se ji bohužel ještě nenaučilo, čehož důsledky brzy uvidíme v pořádném měřítku.

Cykly

Další lekcí jsou cykly. Zatímco v předchozích příkladech jsme viděli variace na jednom místě a v jednu chvíli, cykly jsou variace napříč časem. Funguje to samozřejmě podobně. Příliv a odliv se střídají a hladina vody na konkrétním místě se pohybuje mezi jednou krajní hodnotou a druhou, a pokud je vše v harmonii, nezachází do extrémů a nevznikají z toho záplavy a podobně.

Největší hloupostí je pokoušet se přírodní cykly nějak zastavit nebo ovládat. Samozřejmě to nikdy nefunguje. Průměrná teplota klesá a stoupá v cyklech několika let a k tomu jsou tu delší cykly dob ledových a meziledových. Vždycky byly a vždycky budou. Člověk to nijak zvlášť neovlivní a když se

o to bude snažit, leda tak dostane od přírody po tlamě.

Vůbec nejzákladnějším je cyklus “života a smrti”. Zrození, růst a rozmnožování, a zánik – to je model, kterej platí nejen na organický bytosti, ale třeba i na celý organizace takovejch bytostí, jako jsou státy a říše. V historii opět vidíme, že přehánět to do extrémů se nevyplácí. Každá říše, která se rozrůstala víc, než bylo zdrávo, se buď musela zase zmenšit, nebo zanikla úplně. Růst musí taky fungovat v nějakym harmonickym rozmezí. (Například nekontrolovanej růst uvnitř těla známe jako rakovinu.)

Řídit toho příliš moc z jednoho centra prostě nikdy dlouhodobě nefunguje – leč o to přesně se dnes pokouší jelita na planetě Zemi. Nevyhnutelně to vede k chaosu, a nakonec to povede k zániku. Čeho všeho přesně, to se uvidí, ale rozhodně se na Zemi nepodaří klasickéj cíl filmovejch záporáků, “ovládnout celej svět”, stejně jako se to nikdy nepodařilo těm záporákům. A mimochodem to, že se o to vždy snaží jen *záporáci*, by taky mělo lidem něco napovědět.

Ovládání *všeho* z jednoho centra nikdy nefunguje. Všechno se navzájem ovlivňuje a žádněj systém není úplně izolovanej. Každěj systém může něco nabídnout, ale zároveň má svoje potřeby, a celek může fungovat jen tehdy, když jsou jednotlivý sub-systémy v harmonii, podporujou se navzájem, a všechny jejich potřeby jsou naplněný.

Snaha “ovládnout všechno” je ale vždycky krátkozraká a sebestředná a zaměřená na potřeby těch “ovladačů” (no, proč ne... taky dobrej termín) a nezajímá se o potřeby těch sub-systémů, který se snaží ovládnout. Nesnaží se o *harmonii*, ale o *kontrolu* a koncentraci *moci*. To ale nikdy na žádnéj úrovni nefunguje. Takovej systém může prosperovat jen tak dlouho, dokud nevyžere všechny zdroje, který někomu ukrad, a pak začne neodvratně degenerovat, až se zničí.

To je další lekce, kterou se snadno může naučit kdokoliv, kdo není pohlcenej sám sebou a dokáže pozorovat svět kolem sebe a snaží se ho pochopit. Nejen že tuhle naprosto základní lekci nechápou Loutkáři, ale nechápe ji ani většina populace. Většina lidí se aktivně podílí na sebedestruktivním počínání a myslí si, že je to tak v pořádku. Budou se opět divit, až sklídí přesně to, co sklídit musí, stejně jako se divili už tolikrát v historii.

Myšlení / pozorování

Rozdíl mezi logickým a analogickým myšlením a dvěma souvisejícími způsoby vnímání světa tkví v tom, že nástrojem toho prvního jsou přemejšlení a analýza, zatímco nástrojem toho druhého jsou pozorování a syntéza. Mnoho starověkejch civilizací operovalo víc na bázi toho druhého. My žijeme v době, kdy ujíždíme do extrému na tom prvním až natolik, že tu ta druhá část, která by tu první měla doplňovat, téměř úplně chybí.

V dnešní době se všechno analyzuje a rozebírá na ty nejmenší částčky, a tímhle způsobem se “moderní” člověk pokouší chápat svět – že všechno rozebere, rozkrájí, rozpitvá, nebo jinak rozdělí. Tím sice získá spoustu poznatků o jednotlivějch částech, ale jen velmi omezený a zavádějící chápání celku. Nejabsurdnější je, když se vědci pokouší zkoumat, co je *život*, tím, že *pitvají mrtvý věci*. Obecně se odpovědi hledají na bázi pitvání, spekulací, teorií a analýzy.

Značně tu ale chybí ta syntéza, neboli dávání si věcí dohromady na základě pozorování různějch fenoménů a hledání souvislostí. Z toho vznikají problémy známý jako “pro stromy nevidí les”. Máme detailní analýzu každý větve každýho stromu, **ale přitom vůbec nevíme, že jsme v lese**. To je tak zhruba naše dnešní situace. Zkoumáme fotony, kvarky a jiný prťavý demony, ale přitom nám uniká většina reality kolem nás, protože ta se nedá zkoumat pitváním. Co nejde chytit kleštěma a rozkrájet, to pro nás, jako společnost, neexistuje.

K logickému myšlení se váže mentální aktivita; k pozorování naopak patří vnitřní klid. Vnitřní ticho bylo klíčovou pomůckou Tolteků, stejně jako meditace a další podobné praktiky byly součástí běžného života mnoha starověkých kultur. Na Východě se to ještě celkem drží, ale Západ tenhle aspekt bytí téměř úplně zlikvidoval. Vnitřní klid vede k otevření vnímání a napojení se přímo na Zdroj. Odpovědi pak přichází samovolně, bez přemejšlení a logiky. Proto dokázaly starověké kultury věci, který nedokážeme ani dnes, ačkoliv si myslíme, že máme nekonečně víc vědění.

Tenkrát na to šli úplně jinak. Zbytečně neanalyzovali každou blbost, ale když něco potřebovali vědět, vyprázdnili svoji mysl, aby slyšeli odpověď vesmíru, a ona se dostavila. Tohle jsme ztratili a dnešní společnost dělá všechno možné pro to, aby žádný vnitřní ticho nikdy neexistovalo. Proto máme televizi a rádia a mobily a jiný kraviny, který nepřetržitě produkují šum a chaos v našich myslích a odvádí naši pozornost od Zdroje všeho života. Že tohle "odpojení se" nemůže dlouhodobě vést k ničemu dobrému, by mělo být evidentní.

Kromě toho, když lidi ve starověku prostě jen *pozorovali* svět kolem sebe, všímali si právě těch vzorců, který se objevují ve všem okolo, chápali, jak důležitá je rovnováha, a řídili se tím. Dneska nikdo nic nepozoruje. Nikdo nemá čas něco pozorovat. Každý je zahleděný jen do sebe a čumí do mobilů a na fejsbuky a všechny ty další nástroje, který jim ukazují hodnocení jejich vlastní důležitosti – kolik dostali lajků a kolik lidí je sleduje, a kolik mají "kamarádů", neboli lidí, který vůbec neznají a nikdy nepotkali, ale který nějak přesvědčili, aby zmáčkli nějaký tlačítko "friend".

Techniky jako meditace se hlavně v západním světě téměř vytratily. Jsou pomalu znovuobjevovány lidma, kteří zaregistrovali, že se všechno řítí velmi špatným směrem, a mají toho blázince už po krk. Nicméně snažit se meditoval uprostřed všeho tohoto chaosu zdaleka není tak snadný, jako to bylo před mnoha tisíci lety, kdy byl okolo klid. Ale je to první krok k návratu k rovnováze, aspoň pro jednotlivce. Společnost jako celek si evidentně musí tu horkou plotnu ještě pořádně osahat a olízat a pořádně si dupnout na ty hrábě.

Mysl / tělo

Jak už bylo řečeno, "jak nahoře, tak dole" popisuje i analogii mezi duchovní a fyzickou sférou, mezi myšlenkami a hmotou, mezi mentálním a fyzickým zdravím. K tomu máme starý přísloví "ve zdravém těle zdravý duch" (což je celkem očividná moudrost, a proto ji tři čtvrtě západní populace ignoruje a huntuje si tělo, čím to jen jde), ale funguje to na obě strany. Zdravý tělo nebudete mít, pokud se zaobíráte nezdravými myšlenkami.

Mentální a fyzický stav člověka spolu pochopitelně souvisí, a to se může manifestovat různými způsoby. Například hrabivý a lakomej člověk, který hromadí "věci", bude mít větší sklony k tloušťce, než asketicky žijící člověk, kterému stačí k životu málo věcí a nemá problém dávat (ale samozřejmě tu jsou stovky dalších faktorů) – i když budou oba jíst stejně. Tloustnutí je totiž taky "hromaděním" a stejná tendence se může projevovat v několika rovinách.

Různé problémy fyzického těla, jako nádory nebo záněty, často souvisí s dlouhodobě udržovanými negativními emocemi jako jsou pocit viny, strach, vztek, a podobně. Všechno živé pracuje s nějakým *informacím*. Informace v čisté podobě jsou nehmotné, ale ve hmotné rovině se manifestují různými způsoby jako zvuk, psaný text, program, nebo kód DNA.

Všechno v našem těle potřebuje nějaké informace, se kterými pracuje. Na základní fyzické úrovni se tyto informace prezentují jako kód DNA, hormony, a podobně. Tělo ale reaguje i na informace zvenku – na prostředí a všelijaké smyslové vjemy. Všude kolem nás existuje nějaká forma informací, který ovlivňují, co se děje v našem těle.

Lidská DNA obsahuje ohromný množství kódu, z něhož vědci rozumí jen zlomku a ten zbytek kdysi v záchvatu akutní demence označili za "odpad". Součástí kódu DNA jsou milióny instrukcí, který mohou být aktivní nebo neaktivní, a přepínače, který o tej aktivaci rozhodnou. Zapínání a vypínání genů se děje prostřednictvím různých informací, který přichází zevnitř i zvenku těla, jako třeba přítomnost určitéch látek v systému.

Co ale chápe nebo si uvědomuje jen málo lidí, včetně vědců, je to, že na zapínání a vypínání genů mají vliv i vědomí, emoce, a myšlenky. To všechno jsou taky informace a bylo by celkem bizarní, kdyby to tělo neovlivňovaly, když k němu patří snad víc, než cokoliv jiného. Dá se potom očekávat, že dlouhodobý mentální nebo emocionální stav, stejně jako přetrvávající myšlenky, budou mít velký vliv na zdraví, správný fungování těla, nebo i zapínání a vypínání některých genů.

Stejně tak to funguje i opačným směrem - když si někdo neustále tráví tělo všelijakou chemií a toxicitou, může těžko očekávat, že bude disponovat klidnou, vyrovnanou, a spokojenou myslí. Jak nahoře, tak dole.

Část / celek

To, že stav jedné *části* ovlivňuje automaticky stav *celku* nebo související části, prokázaly desítky experimentů kvantové mechaniky, která do velké míry už dlouhou dobu dodává vědecký důkaz pro principy, kterými se staré kultury řídily tisíce let. Máme k dispozici spoustu experimentů, který ukázaly okamžitě (tj. rychlejší než světlo) přenos informací z místa na místo, který nemá žádný *logický* vysvětlení.

Bohužel přístup k těmhle poznatkům je obvykle něco ve smyslu, "Jo, na nějaký takový věci jsme kdysi přišli, ale převážně to ignorujeme, protože nám to připadá divný a trochu nás to děsí." Kromě toho Loutkářům se nehodí, aby lidi takový věci chápali, protože loutky se líp ovládají, když věří, že je všechno náhodný a oni na nic nemají vliv.

Ale ty poznatky tu jsou. Evidentně tu existují spojitosti na bázi nějaký příbuznosti a ne jen na bázi logiky. Stejně tak kvantová mechanika mnohokrát ukázala přímý vliv vědomí na hmotu, ačkoliv ho nikdo nedokáže *logicky* vysvětlit. Nikdo ho ale nemůže popřít.

Mimo jiné se spojitost mezi částí a celkem, nebo mezi jednotlivcem a skupinou, ukázala například na experimentech s myškami hledajícími cestu bludištěm. Pro první myš je nalezení cesty nejtěžší a trvá nejdýl. Jakmile se ale naučí tu cestu najít, každý další myši už to trvá kratší dobu, ačkoliv ty ostatní myši tu první neviděly a nemluvíly s ní.

Další generace myší najdou cestu stejným bludištěm mnohem rychleji, než ta první myš, ačkoliv je to neměl kdo a jak naučit. Věda nedokáže přesně vysvětlit, proč se to děje, ale evidentně se to děje. Vědění jednotlivce se nějakým způsobem přenáší do vědění skupiny - myší obecně.

Z toho se dá odvodit, že každá nová myšlenka, se kterou přijde jeden člověk, se nějak rozšíří "do éteru", i když ji ten člověk nepředává aktivně ostatním. A že to, co děláte a co si myslíte, *má vliv na svět okolo vás, i když o tom nemluvíte*. Což je dobrá zpráva, protože nějakou neviditelnou cestou můžeme ovlivnit zombíky, aniž bychom s nimi museli mluvit. Oni nás mohou ovlivnit taky, ale rozhodně ne nejvíce myšlenkami, protože to u nich nehrozí.

Když tu teda máme vliv parazitů, kteří táhnou zombíky ke zkáze, a vliv nás, kteří se je pokoušíme táhnout na druhou stranu, je tu mimo ty viditelné aspekty i nějaký souboj neviditelných energií. To, kdo jste, jak žijete, jak se chováte, jak myslíte, jak vnímáte svět, má vliv na vaše okolí, takže to nepodceňujte a snažte se, ať ty vaše myšlenky a energie za něco stojí.

Oni nám / my jim

Jedna paralela, o kterou jsem zavadil nedávno, se týká toho, jak s náma zachází některý mimozemský intelligence (únosy, experimenty, mrzačení) a jak my zacházíme se zvířaty a někdy i jeden s druhým. Ta paralela je tu očividná, a jak už jsem naznačil, je v tom nějaká lekce.

Je evidentní, že pokud chceme, aby svět nějak harmonicky fungoval, nemůžeme na sebe aplikovat jiný pravidla, než na ten zbytek. Takže buď si chceme experimentovat na zvířatech, který se nám nemají jak bránit, ale pak musíme přijmout, že když se na scéně objeví nějaký větší machr než my, tak může stejně tak experimentovat na nás a nemáme nárok si stěžovat – anebo nechceme, aby nám někdo něco dělal, a potom je samozřejmý, že stejnej ohled musíme brát my na ostatní a měli bysme se zvířaty zacházet podobně, jako chceme, aby bylo zacházeno s náma.

Je zvláštní, že pravidlo “chovej se k ostatním tak, jak chceš, aby se chovali k tobě” je prastarý a teoreticky obecně přijímaný za správný nebo aspoň rozumný, leč většina společnosti se jím neřídí, chová se ke všemu tak hnusně, jak si jen může dovolit, a nevěnuje tomu žádnou extra pozornost, ale všichni si okamžitě začnou stěžovat, jak je strašný, když někdo něco dělá jim. Lidstvo je banda sebestřednejch, namyšlenejch, rozmazlenejch spratků.

Možná právě proto se ty únosy a jiný experimenty dějou – možná je to lekce, o kterou jsme si kolektivně řekli tím, že to nejsme schopni pochopit po dobrým, tak nám někdo musí ukázat, jaký to je, aby nám to konečně došlo. Možná když nás tu trochu profackuje někdo silnější, pochopíme, že bysme neměli svévolně fackovat slabší. (Nedělám si ale velký naděje, protože myšlení většiny lidí se zdá bejt ve stavu “vypnuto”).

Vnitřní svět / vnější svět

Každej asi chápe, že vnější svět, kterej vnímáme, ovlivňuje náš vnitřní svět. To všichni vnímají. Co se děje kolem nás, ovlivňuje, jak se cítíme, na co se soustředíme, o čem přemýšlíme. Zároveň ale náš vnitřní svět ovlivňuje ten vnější.

Na určitéj úrovni je to snadno vidět. Naše nálada ovlivňuje náladu ostatních, protože to naše rozpoložení je na nás vidět a většina lidí disponuje nějakou empatií a přenáší se to na ně. Zároveň je tu ale i ta druhá, neviditelná rovina vlivu toho vnitřního světa na ten vnější.

Všechno se navzájem ovlivňuje, na viditelnéj úrovni i na tej neviditelnéj. Když budeme do světa vypouštět toxický chemikálie, zamoříme prostředí kolem sebe. Když budeme kolem sebe vysílat toxický myšlenky, dopadne to podobně, i když v jiné rovině. Žádná informace se jen tak *neztrácí*. Každá informace působí na svoje okolí, něco ovlivňuje, něco mění.

Když otrávíme životní prostředí chemikáliema, předáváme do něj nějaký chemický *informace*, který se v něm ukládá a mění ho. To prostředí pak vrací svoje toxický informace *nám* prostřednictvím otrávenejch rostlin, zvířat, atd., což se k nám dostává zpátky otravou naší potravy.

Takže my říkáme našim chováním přírodě, že na ní serem, a ona nám tuhle informaci vrací zpět a říká nám, ať teda chcípem. Ideálně skrz tuhle výměnu informací pochopíme, že takhle to teda asi fungovat nebude, a změníme svoje chování. Když ne, bude se to stupňovat, dokud to buď konečně nepochopíme, nebo nebude pozdě a nevychcípem.

Proč by to mělo bejt jinak s *myšlenkama*, který vysíláte? Ty informace se nikam nevypaří. Jsou tu a ovlivňují všechno kolem sebe. Co se teda stane, když celá civilizace zblbne, vymejší si stále absurdnější hovadiny, šíří všelijakou nenávisť, a někdo se to snaží všechno ovládnout a všechny ostatní vysává a neustále to vychyluje z rovnováhy? Co se stane, když se většina populace nechá

zmanipulovat a všichni se neustále cítí něčím dotčeni a vášnivě nenávidí, na koho jim Loutkáři ukážou, a přijímají stále perverznější úchytky za “normál”?

Dá se snad čekat, že to nijak neovlivní fyzické svět, protože je od toho nějak oddělený a všechno bude v pohodě? Jak dlouho tohle může pokračovat bez následků? Můžeme se snad divit, když se ten imbecilní chaos začne odrážet ve světě kolem nás a uvidíme nárůst zemětřesení, extrémního počasí, padání většího počtu komet, a všelijaký další nestabilitu celého systému?

Osm miliard lidí produkuje *hodně* myšlenek a emocí. Že by se na prostředí, ve kterém existují, nijak neprojevovalo, když těm osmi miliardám někdo neustále lže, štví je proti sobě, nasírá je a vrhá je do chudoby a jinech těžkostí? To by bylo dost naivní, mít tolik optimismu.

Jakou realitu si tvoříme?

Pravděpodobně znáte rčení “tvoříš si svoji vlastní realitu”. Bejvá zneužívaný kdejakým New Age pomatencem, kterej ho moc nechápe, ale líbí se mu, nicméně v zásadě je pravdivý. Stejně jako s “jak nahoře, tak dole”, jeho pravdivost je ale houby platná někomu, kdo nechápe, co znamená.

Funguje to v principu tak, jak se říká – co vyšlete ven, to se vám vrátí, ale otázka je, jakou formou a jak dlouho to bude trvat. Náš problém tady na Zemi je ten, že žijeme ve velmi hmotném světě, kde se myšlenky manifestují velmi *pomalou* a všelijakou *oklikou*, protože ta tuhá hmota má tuhá pravidla, který se nedají snadno obejít.

Na vyšších úrovních se věci manifestují rychle, až okamžitě. Co si představíte, to se manifestuje. Na hmotné úrovni to ale tak lehko nefunguje. Trvá to dlouho, musíte se na svůj cíl soustředit s dostatečně jasným záměrem, a nesmíte si ten záměr kazit pochybami, obavami, a podobně myšlenkami, který jsou s ním v rozporu.

Kdo si dokáže ten záměr udržet dlouhodobě, aniž by si ho rušil nežádoucími myšlenkami, tomu se nakonec výsledek dostaví. Jak dlouho to bude trvat, záleží na spoustě věcí. Pokud chcete velké dům, bude to pravděpodobně trvat dýl, než když chcete jen lůžko.

Hodně lidí, kteří si tuhle myšlenku osvojili a začali podle toho žít, si ale vyzkoušelo, že to nějak funguje. Prostě se pak stávají takový ty “náhody”, co nejsou náhody. Což asi většina z vás zná, soudě podle toho, že tak polovina mailů, co mi chodí, začíná zhruba: “náhodou jsem někde narazil na tvůj článek (no, ale náhody neexistují)”. Už se tomu docela směju, protože se to stává fakt často, ale je to dobrý znamení. Lidé chápou, jak věci fungují.

Takže ta manifestace ve fyzické rovině nějakou dobu trvá, vyžaduje nějakou jasnej záměr, ale dostaví se. Teď se ale nad tímhle principem zamyslete z pohledu celého lidstva, jehož kolektivní “záměr” je manipulované skrz Loutkáře a média tím nejhorším směrem.

Loutkáři mají celkem zjevně genocidní agendu, o čemž jsem nedávno taky mluvil víc, indoktrinují lidi nenávistí nejen k určitém konkrétním skupinám, ale ke komukoliv, kdo s nima nesouhlasí, a všude se snaží způsobit co největší chaos, protože v chaosu se s lidma nejlíp manipuluje.

A lidé je podporují a vlastními myšlenkami tomu všemu dodávají sílu. Takovou “realitu” teda kolektivní lidstvo momentálně vytváří. To, že to u většiny není tak úplně záměr, ale spíš hloupost, není nic platný. Ta energie tu všude je a nezmizí jen tak “do prázdna”. Nějak se projeví.

Tenhle princip popisuje několik dobřejch přísloví:

- Jak kdo zaseje, tak sklídí.
- Jak se do lesa volá, tak se z lesa ozývá.

- Kdo jinému jámu kopá, sám do ní padá.
- Tak dlouho se chodí se džbánem pro vodu, až se ucho utrhne.

V podstatě všechny tyhle přísloví popisují karmu. Co vysíláte do světa, to se vám vrátí. Když chcete škodit ostatním, vymstí se vám to. A když budete vychylovat systém z rovnováhy, jednou to praskne. Což jsou všechno zase celkem očividný lekce, který by neměly bejt těžký k pochopení, ale lidstvo zatím pořád těžce selhává.

Jen malá menšina to vidí, chápe, a snaží se to brzdit. Většina ale v tom vlaku, co jede proti zdi, přihazuje uhlí do kotle. **Plnou parou v smrt!**

Postoupit? Opakovat?

Chápat princip “jak nahoře, tak dole” není nijak těžký. Nemělo by nás nijak překvapit, že ho chápaly starověké kultury. I kdyby byly opravdu tak “primitivní”, jak si odporníci myslí (což teda nebyly), nic speciálního by k tomu nepotřebovaly. Stačí si věci zbytečně nekomplikovat, nedávat si klapky na oči, a používat selskej rozum. Dnes se ale takovej pohled na svět považuje za nějak “mystickej” a najdete lidi vzdělaný až na půdu, kteří se mu budou dokonce vysmívat.

Nedokážou ho totiž nijak jasně rozpitvat, změřit jeho sílu, a vypočítat výsledky. A tak pro ně prostě neexistuje. Je to samozřejmě jen k jejich smůle, ale trpí tím celá společnost, která se touhle úzkoprsou pseudovzdělaností nechala oblbout.

Dokážeme všechno rozpitvat, rozbít, a rozebrat na kousky, ale jako společnost nechápeme základní principy existence, unikají nám vzorce, který se objevují všude kolem nás, ve všech rovinách, jako fraktály, a proto ani nevíme, kdo jsme a co tu vlastně děláme. A protože nevidíme ty vzorce, který by nám naši situaci objasnily, opakujeme stále stejný chyby a končí to vždycky stejnejma katastrofama.

O co víc se podaří vyhnat něco do extrému, o to větší katastrofa pak následuje. Že si momentálně zaděláváme na hodně velkou, je jasný. Bohužel je to ale jasný jen zlomku obyvatel týhle planety. Zbytek se točí v kruhu, protože nedokáže vypořádat, že ta jejich cesta vede jen na místo, na kterým už byli.

Věci se dějou v cyklech, ale s každým cyklem se něco posune o kousek dál a to další kolo je o něco jiný, takže spíš než kruh je to spirála. Hodně se toho opakuje, ale pomalu se to někam vyvíjí. Záleží ale na tom, kdo se z jednoho cyklu poučí a kdo ne. Někdo se posune po spirále o smyčku dál a někdo si zopakuje to samý kolečko, protože nic nepochopil.

A tak to zřejmě bude i tentokrát, ať už to ve fyzické rovině bude vypadat jakkoliv. Menšina se z minulosti poučila, posunula se o frekvenci vyš, a je připravená na další kolo na trochu jiné úrovni. Většina jde tupě za otrávenou návnadou a zopakuje si apokalyptickou fázi cyklu a pak ho bude celej někde opakovat. Je na každým, kterou cestou chce jít.

AUTOR: Antivirus

ZDROJ: 22web.org

AUTOR: Antivirus

